

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΡΟΜΑΝΤΣΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ, τῆς Γαλλικῆς Ακαδημίας

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΤΖΟΥΛΙΑΝΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΠΩΣ ἀλλοιῶς μποροῦσα νὰ σώσω τὸν Μωρίς παρὰ προσφέροντάς του κ' ἐγὼ τὸν ἔρωτά μου... Μὰ ἔτσι θὰ πρόδιδα τὸν βαρῶνο, τὸν ὁποῖο ἀγαποῦσα τώρα περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά...

— Τί ἔπρεπε λοιπὸν νὰ κάνω;

Ἡ Πεπίτα, ἔξυπνη καθὼς εἶνε, μάντεψε τίς σκέψεις πού με βασάνιζαν καὶ μοῦ εἶπε:

— "Ἄκουσε τί θὰ κάνης. Θὰ τὰ πῆς ὅλα στὸν βαρῶνο, θὰ τοῦ πῆς ὅτι ὁ Μωρίς θρῖσκειται ἐδῶ ἀρρωστος ἀπὸ ἔρωτα γιὰ σένα, ἀπογοητευμένος, συντριμμένος καὶ κάνει κατόπιν ὅ,τι σοῦ ὑποδείξῃ ἐκεῖνος.

Βρῆκα ὀρθή τὴ σκέψι τῆς καλῆς μου φίλης καὶ ἀποφάσισα νὰ συμμορφωθῶ μ' αὐτή.

Μὰ ὅλη ἐκείνη τὴν ἡμέρα, κάθε φορά πού θρῖσκόμεν μόνη με τὸν βαρῶνο, ἐνοιωθα νὰ μοῦ λείπη τὸ θάρρος νὰ τοῦ μιλήσω γι' αὐτὸ πού με βασάνιζε. Μοῦ φαινόταν πὼς θὰ τοῦ κατέστρεφα τὴν εὐτυχία του ἂν τοῦ ἔκανα λόγο σχετικῶς.

Τὸ βράδυ μείναμε ἀρκετὴ ὥρα ὁ βαρῶνος, ἡ Πεπίτα κ' ἐγὼ στὸ σαλόνι. Μὰ ἡ στενοχώρια μου ἦταν τόση, ὥστε δὲν μποροῦσα οὔτε λέξι νὰ πῶ. Εὐτυχῶς, ἡ Πεπίτα με τὴ χαριτωμένη καὶ διασκεδαστικὴ φλυαρία τῆς, μιλοῦσε καὶ γιὰ τοὺς τρεῖς μας κ' ἔτσι ὁ βαρῶνος δὲν πρόσεξε τὴν κατάστασί μου.

Ἐκάναν διάφορα σχέδια γιὰ τὴν ἐσπερίδα πού θὰ δίναμε στὴ βίλλα, γιὰ τὴν διακόσμηση τῶν σαλονιῶν καὶ στὸ τέλος ὁ σύζυγός μας μᾶς εἰδείξε τὸν κατάλογο τῶν προσώπων πού λογάριάζε νὰ προσκαλέσῃ σ' αὐτή. Ὁμολογῶ ὅτι ἔμεινα κατάπληκτη, μόλις ἔβριξα μιὰ ματιά στὰ ὀνόματά τους. Ὁλη ἡ «ἀφρόκρεμα» τῆς διεθνοῦς ἀριστοκρατίας τῆς Ριβιέρας θρῖσκόταν ἐκεῖ: δούκες καὶ μαρκήσιοι, μεγάλοι διανοούμενοι καὶ καλλιτέχναι. Ὑπῆρχαν, μεταξύ τῶν ἄλλων, καὶ δυὸ βασιλικοὶ πρίγκηπες μιᾶς μεγάλης χώρας τῆς Εὐρώπης.

Ἡξερα βέβαια πὼς ὁ Ζάν σχετιζόταν με τὴν ἐκλεκτότερη κοινωνία, μὰ δὲν φανταζόμουν ποτὲ πὼς ἡ σχέσεις του ἦσαν τόσο μεγάλες, γιατί ἀπὸ τότε πού εἶχαμε ἐγκατασταθῆ στὴν Νίκαια, ζούσαμε ἐντελῶς ἀποτραβηγμένοι ἀπὸ τὴν κοσμικὴ κίνησι.

Ἡ Πεπίτα, πού σ' αὐτὴν εἶχαν κάνει μεγάλη ἐντύπωσι τὰ ὀνόματα τοῦ καταλόγου, εἶπε γελῶντας:

— "Ἄν δὲν βρῶ κι' αὐτὴ τὴ φορά στὴν ἐσπερίδα σας, σύζυγο τοῦ γούστου μου, πρέπει ν' ἀπελπισθῶ ὅτι δὲν θὰ παντρευθῶ ποτε μου.

— Μοῦ φαίνεται, ἀγαπητὴ μου Πεπίτα, τῆς ἀπάντησε ὁ βαρῶνος, ὅτι δὲν ἔχει παρὰ νὰ διαλέξῃς γιὰ νὰ κάνης σύζυγό σου καὶ σκλάβο σου ὅποιον θέλεις...

Ἐπεδοκίμασα κ' ἐγὼ τὴν γνώμη τοῦ συζύγου μου, γιατί, πραγματικῶς, ἡ Πεπίτα δὲν ἦταν ποτὲ πιὸ ὠραία καὶ πιὸ γοητευτικὴ.

Ὅταν, ἀργὰ, ἀποσυρθῆκαμε στὸ διαμέρισμά μας καὶ μείναμε μόνον ὁ βαρῶνος κ' ἐγὼ, τὴν ὥρα πού αὐτὸς ἐτοιμαζόταν νὰ με καληνυχτίσῃ, τοῦ ἔπιασα τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπα:

— Ζάν!...

Ἐκεῖνος γύρισε καὶ με κύτταξε ξαφνιασμένος.

— Τί εἶνε, Τζουλιάννα; μ' ἐρώτησε.

— Ζάν, θέλω νὰ σοῦ μιλήσω.

Ὁ βαρῶνος πέρασε τὸ χέρι του στὴ μέση μου καὶ μ' ὠδήγη-

σε στὸ ἰδιαίτερο σαλονάκι μας. Μ' ἔβαλε νὰ καθίσω σ' ἓνα σοφᾶ, κάθισε κι' αὐτὸς δίπλα μου καὶ μοῦ εἶπε:

— Καὶ τώρα λέγε, Τζουλιάννα μου... Σὲ ἀκούω...

Τὸ διακριτικὸ καὶ θαμπὸ φῶς πού ἀπλωνόταν μέσα στὸ σαλονάκι μου ἔδινε τώρα θάρρος κ' ἔτσι μπόρεσα νὰ μιλήσω.

Μὲ φράσεις, σύντομες, βιαστικὲς, με φωνὴ πού ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνησι τοῦ ἐπανέλαβα ὅσα μοῦ εἶχε πει ἡ Πεπίτα γιὰ τὸν Μωρίς.

Ἐκεῖνος με ἄκουσε με προσοχὴ καί, ὅταν τελείωσα τὴν ἀφήγησί μου, καὶ τὸν ρώτησα τί ἔπρεπε νὰ κάνω, ἔμεινε μερικὲς στιγμὲς σιωπηλός.

Ἐπειτα μοῦ εἶπε με μιὰ συγκινητικὴ ἀπλότητα:

— Τζουλιάννα, χωρὶς νὰ φταίς ἐσὺ καθόλου γι' αὐτὸ, ὁ νέος αὐτὸς ἐγίνε δυστυχῆς ἐξ αἰτίας σου. Κάνε λοιπὸν ὅ,τι σοῦ λέει ἡ καρδιά σου γιὰ νὰ μπορέσης νὰ τὸν παρηγορήσῃς καὶ νὰ τὸν σώσῃς. Ἐγὼ ὅ,τι κι' ἂν κάνης δὲν θὰ ἔχω καμμιά ἀντίρρηση. Ξέρω πόσο με ἀγαπᾶς καὶ ἔχω ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη σὲ σένα.

— Σ' εὐχαριστῶ, Ζάν, τοῦ ἀπάντησα, γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη σου, τῆς ὁποίας, νομίζω, εἶμαι πιεῖ ἀξία. Ἀλλὰ νομίζεις ὅτι θὰ ἦταν σωστὸ νὰ πάω νὰ τὸν δῶ;

— Ναι, αὐτῆς τῆς γνώμης εἶμαι... Πήγαινε νὰ τὸν δῆς, μίλησέ του με στοργή, πὲς του ὅτι πρέπει νὰ σὲ ξεχάσῃ, ὅτι εἶνε νέος ἀκόμη κι' ὅτι ἡ ζωὴ χαμογελάει σ' αὐτόν, κάνει τέλος πάντων ὅ,τι μπορεῖς νὰ τὸν σώσῃς. Σ' αὐτὲς τίς περιστάσεις ἐξ ἄλλου μιλάει μόνο ἡ καρδιά καὶ ἡ συμβουλὴ τῶν ἄλλων εἶνε περιττές. Ἀφῆσε λοιπὸν κ' ἐσὺ τὴν καρδιά σου νὰ τοῦ μιλήσῃ καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ τοῦ κάνης καλὸ... Μὴ φοβάσαι, Τζουλιάννα. Ἀμα ἔχη κανεὶς τὴ συνείδησί του ἐν τάξει, δὲν πρέπει νὰ φοβάται τίποτε... Καὶ τώρα πήγαινε νὰ κοιμηθῆς ἡσυχῆ. Καληνύχτα, ἀγαπημένη μου...

Καὶ ἀποσύρθηκε στὴν κάμαρή του, ἀφοῦ προηγουμένως με φίλησε τρυφερά.

Τὰ λόγια του μοῦ ἔκαναν μεγάλο καλὸ κ' ἐκείνη τὴν νύχτα κοιμήθηκα ἐντελῶς ἡσυχῆ.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν ξύπνησα, ἤμουν ἀποφασισμένη νὰ κάνω τὸ καθήκον μου. Ντύθηκα ἀπλᾶ καὶ κατόπιν πήγα καὶ βρῆκα τὸν σύζυγό μου. Ἡθελα νὰ τὸν δῶ γιὰ νὰ μοῦ τονώσῃ τὸ θάρρος μου.

Πραγματικῶς, ὁ βαρῶνος μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι καὶ μοῦ εἶπε:

— Πήγαινε, Τζουλιάννα... Μὴ διστάζεις... Εἶνε μιὰ δύσκολη στιγμὴ πού θὰ περάσῃ... Προσπάθησε νὰ σώσῃς αὐτὸν τὸν δυστυχισμένο νέο...

Τὸ αὐτοκίνητο με μετέφερε ὡς τὴν πανσιόν, ὅπου ἔμεινε ὁ Μωρίς. Ὅταν χτύπησα τὴν πόρτα του, ἐνοιωσα τὴν καρδιά μου νὰ πάλ्लη δυνατά...

Μιὰ ὑπηρετριά παρουσιάστηκε καὶ τὴ ρώτησα:

— Ἐδῶ μένει ὁ κ. ντὲ Μπρυέλ;

— Μάλιστα, κυρία μου.

— Θὰ ἤθελα νὰ τὸν δῶ...

— Δὲν ξέρω ἂν θὰ μπορέσῃ νὰ σᾶς δεχθῇ, γιατί σήμερα εἶνε λίγο ἀρρωστος καὶ ἔμεινε στὸ κρεβάτι.

— Θὰ σᾶς παρακαλοῦσα νὰ με ἀναγγεῖλετε...

Καὶ τῆς εἶπα τὸ ὄνομά μου.

Ἡ ὑπηρετρία με πέρασε σ' ἓνα μικρὸ σαλόνι, ὅπου περίμενα λίγες στιγμὲς.

(Ἀκολουθεῖ)

Τοῦ ἔπιασα τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπα...